

საქმე #2/18352-15

გადაწყვეტილება
საქართველოს სახელით

25 აპრილი, 2019 წელი

თბილისი

შესავალი ნაწილი

თბილისის საქალაქო სასამართლო სამოქალაქო საქმეთა კოლეგია
მოსამართლე ვლადიმერ კაკაბაძე
სხდომის მდივანი ქეთევან დიდუბაშვილი, ნათია ჯანხოთელი

მოსარჩელე - სი-----ა ალ----ე

წარმომადგენლები 3-----, 3-----

მოპასუხეები - ნი.

-----J

წარმომადგენლები ნ-----ე, მ-----ი, გ-----ე

დავის საგანი ზიანის ანაზღაურება

აღწერილობითი ნაწილი

1. სასარჩელო მოთხოვნა

1.1. მოპასუხეებს ნი-

ს, სი-----ა ალ-----ის სასარგებლოდ დაეკისროს ზიანის ანაზღაურება - 231 000 ლარი.

(დაზუსტებული სარჩელი, ტომი VI, ს.ფ 1-13)

სარჩელის მიხედვით, თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული სასამართლოს 2000 წლის 12 აპრილის განჩინებით დამტკიცდა მორიგება სი-----ა ალ-----ესა და ამხანაგობა „პ-----“-ს შორის იმ პირობით რომ, მოსარჩელე იღებდა ვალდებულებას ხელი არ შეეშალა ამხანაგობის კორპუსის მშენებლობისთვის, რომლის სანაცვლოდ მას ასაშენებელ სახლში უნდა გადასცემოდა ჩვეულებრივი მოსაპირკეთებელი სამუშაოებით დამთავრებული საცხოვრებლად ვარგისი ოთხოთახიანი ბინა მეორე სართულზე საერთო ფართობით 120 კვ.მ და ერთი ავტოსადგომი. ამხანაგობამ ვალდებულება არ შეასრულა და ქონება არ გადასცა მოსარჩელეს, ხოლო გადაწყვეტილების აღსრულება ვერ განხორციელდა იმ საფუძვლით, რომ სააღსრულებო ფურცელში დასახელებული ქონება აღსრულების დროისათვის ირიცხებოდა სხვა პირის საკუთრებაში.

მოსარჩელე წარმოდგენილი სარჩელით მოითხოვს მოპასუხეებისთვის მიყენებული ზიანის - 231 000 ლარის დაკისრებას.

2. მოპასუხის პოზიცია

2.1. მოპასუხე ირ-----ა წარმოდგენილი შესაგებლით სარჩელს არ ცნობს და უთითებს, რომ საცხოვრებელი ბინა შეიძინა 2014 წლის 29 აგვისტოს. იგი არ არის ინფორმირებული მოსარჩელესა და ამხანაგობას შორის გაფორმებული მორიგების თაობაზე. მოსარჩელის მოთხოვნის დაკმაყოფილების შემთხვევაში დაირღვევა მისი საკუთრების უფლება.

მოპასუხემ მიუთითა მოთხოვნის ხანდაზმულობაზეც. მისი მტკიცებით, მოსარჩელემ ზიანის შესახებ შეიტყო აღსრულების ეროვნული ბიუროს 2008 წლის 29 დეკემბრის წერილით, შესაბამისად ხანდაზმულობის ვადა ამოიწურა 3 წლის შემდეგ 2011 წლის 29 დეკემბერს. ხანდაზმულობა კი მოვალეს აძლევს შესაძლებლობას უარი თქვას ვალდებულების შესრულებაზე.

მ-----

----- წარმოდგენილი შესაგებლებით სარჩელი არ ცნეს და აღნიშნეს, რომ მოსარჩელემ ერთხელ უკვე მოახდინა საკუთარი უფლების რეალიზაცია სასამართლოსადმი მიმართვის გზით და წარმოდგენილი სარჩელის დაკმაყოფილების შემთხვევაში ორჯერ მოხდება დარღვეული უფლების აღდგენა.

მოპასუხეებმა თ-----

-----მ წერილობით წარმოდგენილი შესაგებლებით სარჩელი არ ცნეს და განმარტეს, რომ სასარჩელო მოთხოვნასთან და ამხანაგობასთან არავითარი კავშირი არ გააჩნიათ. საცხოვრებელი ფართი შეიძინეს პირვანდელი მესაკუთრისგან და მას შემდგომ ირიცხება მათ საკუთრებაში. მათვე აღნიშნეს, რომ ამხანაგობის შექმნაში და მართვაში მონაწილეობა არ მიუღიათ და ისინი არ წარმოადგენენ სათანადო მოპასუხეებს.

მოპასუხეებმა კ----- შესაგებლებით სარჩელი არ ცნეს და აღნიშნეს, რომ ამხანაგობა „კ-----“ არ არის სამშენებლო პროფილის სუბიექტი, იგი არის შემკვეთი ორგანიზაცია, ხოლო შემსრულებელია შპს კავუნიტექსი, შესაბამისად თუ მოსარჩელის ინტერესები დაირღვა მშენებლობის პროცესში აშკარაა, რომ დარღვევა გამომდინარეობს სამშენებლო კომპანიის მხრიდან და არა შემკვეთი ამხანაგობის მხრიდან.

მოპასუხეებს მზ-----

----- შესაგებელი არ
წარმოუდგენიათ და არც სასამართლო სხდომაზე არ გამოცხადდნენ.

3. ფაქტობრივი გარემოებები

3.1. უდავო ფაქტობრივი გარემოებები

3.1.1. მხარეები სასარჩელო მოთხოვნის განხილვისთვის მნიშვნელობის მქონე უდავო ფაქტობრივ გარემოებებს არ უთითებენ.

3.2. დადგენილი სადავო ფაქტობრივი გარემოებები

3.2.1. 2000 წლის 03 აპრილს სი-----ა აღ-----ეს სამშენებლო კომპანია კავუნიტექსსა და ამხანაგობა „კ-----“-ს შორის დაიდო ხელშეკრულება მოსარჩელისთვის 120 კვ.მ. საცხოვრებელი ბინის საკუთრებაში გადაცემასთან დაკავშირებით.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- 2000 წლის 03 აპრილის ინდივიდუალური ხელშეკრულება #4/2 (ტომი I, ს.ფ 71)

3.2.2. თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული სასამართლოს 2000 წლის 12 აპრილის განჩინებით დამტკიცდა მორიგება სი-----ა ალ----ესა და ამხანაგობა პ-----ს შორის.

მორიგების პირობების შესაბამისად სი-----ა ალ----ემ იკისრა ვალდებულება ხელი არ შეეშალა ამხანაგობის კორპუსის მშენებლობისთვის. სანაცვლოდ სამშენებლო კომპანია კავუნიტექსმა და ამხანაგობა „პ-----“-მა იკისრეს ვალდებულება ორი წლის ვადაში მოსარჩელისთვის გადაეცათ 120 კვ.მ. ფართის მქონე ოთხოთახიანი საცხოვრებელი ბინა, ავტოფარეხთან ერთად.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- 2000 წლის 12 აპრილის განჩინება მხარეთა მორიგების შედეგად საქმის წარმოების შეწყვეტის შესახებ (ტომი I, ს.ფ 72)

3.2.3 თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული სასამართლოს 2000 წლის 12 აპრილის განჩინებით დამტკიცებული მორიგების პირობების შესრულების მიზნით ამავე სასამართლოს მიერ 2002 წლის 16 დეკემბერს გაცემული იქნა სააღსრულებო ფურცელი.

თბილისის სააღსრულებო ბიუროს 2008 წლის 29 დეკემბრის წერილით დასტურდება, რომ აღსრულების ბიუროს მიერ ჩატარებულია ყველა სააღსრულებო მოქმედება, თუმცა საქმეზე აღსრულება შეუძლებელი გახდა, ვინაიდან სააღსრულებო ფურცელში დასახელებული უძრავი ქონება ირიცხება სხვა პირის საკუთრებაში.

ამდენად დადგენილია, რომ სი-----ა ალ----ეს მორიგებით გათვალისწინებული საცხოვრებელი ბინა მოპასუხეებისგან არ მიუღია.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- 2002 წლის 16 დეკემბრის სააღსრულებო ფურცელი (ტომი I, ს.ფ 73)
- აღმასრულებლის 2008 წლის 29 დეკემბრის პასუხი (ტომი I, ს.ფ 74)

3.2.4 აუდიტორული კომპანია შპს „ა-----ის“ 2009 წლის 29 აპრილის დასკვნის შესაბამისად, თბილისში პა----- ქ. #7-9 მდებარე ასაშენებელი სახლის მეორე სართულზე მდებარე 120 კვ.მ. ჩვეულებრივი მოსაპირკეთებელი სამუშაოებით დამთავრებული ბინის ასევე იმავე მისამართზე განთავსებული კაპიტალური ტიპის ავტოსადგომის ღირებულება შეადგენს 231 000 ლარს.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- 2009 წლის 29 აპრილის დამოუკიდებელი აუდიტორის საექსპერტო დასკვნა (ტომი VI, ს.ფ 21-22)

3.2.5. 60-

-----ე არიან ამხანაგობა „პ-----“-ის
წევრები.

სასამართლოს მსჯელობა ემყარება ამხანაგობის თავმჯდომარე მანანა მაჩაბელის სახელით შედგენილ 2017 წლის 11 ოქტომბერს წარმოდგენილ ინფორმაციას ამხანაგობის წევრთა ვინაობის შესახებ. სარჩელში მოპასუხედ დასახელებული პირებს მიაჩნიათ, რომ ისინი არ წარმოადგენენ სი—ა ალ—ის სარჩელზე პასუხისმგებელ სუბიექტებს და ამხანაგობის წევრებს, თუმცა მოპასუხეებს ამხანაგობის თავმჯდომარის მიერ წარმოდგენილი ინფორმაციის საწინააღმდეგო მტკიცებულება სასამართლოსთვის არ წარმოუდგენიათ.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებას:

- ნ-----ის განცხადება ამხანაგობის თავმჯდომარის სახელით შედგენილი ინფორმაციის წარმოდგენის შესახებ (ტომი V, ს.ფ 97-99)

სამოტივაციო ნაწილი

4. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

სასამართლომ განიხილა წარმოდგენილი სასარჩელო მოთხოვნები, შეისწავლა საქმეში არსებული მასალები და მიაჩნია, რომ სი-----ა ალ-----ის სარჩელი უნდა დაკმაყოფილდეს.

5. კანონები, რომლებითაც სასამართლომ იხელმძღვანელა

5.1. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 129-ე, 130-ე, 317-ე, 361-ე, 408-ე, 409-ე, 412-ე, 464-ე, 930-ე, 935-ე, 937-ე, მუხლები;

6. სამართლებრივი შეფასება

6.1 სამოქალაქო კოდექსის 930-ე მუხლის დანაწესით ერთობლივი საქმიანობის (ამხანაგობის) ხელშეკრულებით ორი ან რამდენიმე პირი კისრულობს ერთობლივად იმოქმედოს საერთო სამეურნეო ან სხვა მიზნების მისაღწევად ხელშეკრულებით განსაზღვრული საშუალებებით, იურიდიული პირის შეუქმნელად.

სამოქალაქო კოდექსის 934-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, თუ ხელშეკრულება სხვა რამეს არ ითვალისწინებს, ხელშეკრულების მონაწილეები ერთობლივად უძღვებიან საქმეებს და **წარმოადგენენ ამხანაგობას მესამე პირებთან ურთიერთობაში.**

ამავე კოდექსის 937-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ხელშეკრულების მონაწილეები ერთობლივი საქმიანობიდან წარმოშობილი ვალებისათვის პასუხს აგებენ სოლიდარულად. ზემოაღნიშნული სამართლებრივი ნორმების თანახმად, ერთობლივი საქმიანობის (ამხანაგობის) ხელშეკრულების დადება მართალია დამოკიდებულია მხარეთა ნებაზე, თუმცა მესამე **პირების მიმართ** პასუხისმგებლობის სოლიდარულად აღება იმპერატიული ხასიათი დებულებაა. ანუ, იმპერატიულად სავალდებულოა, რომ სოლიდარულად აგონ ხელშეკრულების მონაწილეებმა პასუხი ამხანაგობის ვალდებულებებზე.

ამხანაგობის წევრთა სოლიდარული პასუხისმგებლობის პრინციპიდან გამომდინარე, სამოქალაქო კოდექსის 937-ე მუხლის პირველი ნაწილისა და 464-ე მუხლის თანახმად, ვალდებულების დარღვევა ბრალად შეერაცხება ყველა სოლიდარულ მოვალეს მიუხედავად მისი სუბიექტური დამოკიდებულებისა ვალდებულების შეუსრულებლობასთან მიმართებით.

სასამართლოს დადგენილად მიაჩნია, რომ სარჩელში მოპასუხეებად დასახელებული პირები წარმოადგენენ ამხანაგობა „პ-----“-ის წევრებს და სამოქალაქო კოდექსის 937-ე მუხლის დანაწესით ამხანაგობის მიერ ნაკისრი ვალდებულებების მიმართ პასუხს აგებენ სოლიდარული მოვალეების სახით. საპირისპირო მოსაზრების დასაბუთების და ალტერნატიული ფაქტების მტკიცების ტვირთი ეკისრებოდათ მოპასუხეებს, რაც მათი მხრიდან ვერ იქნა რეალიზებული.

სამოქალაქო კოდექსის 317-ე მუხლის პირველი ნაწილი განსაზღვრავს მხარეთა შორის ვალდებულებითი ურთიერთობების წარმოშობის საფუძვლებს კერძოდ: ვალდებულების წარმოშობისათვის აუცილებელია მონაწილეთა შორის ხელშეკრულება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა ვალდებულება წარმოიშობა ზიანის მიყენების (დელიქტის), უსაფუძვლო გამდიდრების ან კანონით გათვალისწინებული სხვა საფუძვლებიდან.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 408-ე მუხლის პირველი ნაწილის

თანახმად იმ პირმა, რომელიც ვალდებულია ანაზღაუროს ზიანი, უნდა აღადგინოს ის მდგომარეობა, რომელიც იარსებებდა, რომ არ დამდგარიყო ზიანის ანაზღაურების მავალდებულებელი გარემოება. ამავე კოდექსის 409-ე მუხლის თანახმად, თუ ზიანის ანაზღაურება პირვანდელ მდგომარეობის აღდგენით შეუძლებელია ან ამისათვის საჭიროა არათანაზომიერად დიდი დანახარჯები, მაშინ კრედიტორს შეიძლება მიეცეს ფულადი ანაზღაურება.

სამოქალაქო კოდექსის 412-ე მუხლის დანაწესით ანაზღაურებას ექვემდებარება მხოლოდ ის ზიანი, რომელიც მოვალისათვის წინასწარ იყო სავარაუდო და წარმოადგენს ზიანის გამომწვევი სუბიექტის მართლსაწინააღმდეგო მოქმედების უშუალო შედეგს. პირს ზიანის ანაზღაურება დაეკისრება, თუ არსებობს ზიანის მიყენებისათვის პასუხისმგებლობის დაკისრების ყველა პირობა, კერძოდ, თუ სახეზეა ზიანი, ზიანი მიყენებულია მართლსაწინააღმდეგო მოქმედებით, მართლსაწინააღმდეგო მოქმედებასა და ზიანს შორის არსებობს მიზეზობრივი კავშირი და ზიანის მიმყენებელს მიუძღვის ბრალი.

განსახილველ შემთხვევაში სი-----ა აღ-----ის სასარჩელო მოთხოვნის საფუძველია სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული განჩინების აღუსრულებლობით წარმოქმნილი მატერიალური ზიანის ანაზღაურება. დადგენილია, რომ სი-----ა აღ-----ეს 2000 წლის 12 აპრილის მორიგებით გათვალისწინებული საცხოვრებელი ბინა მოპასუხეებისგან არ მიუღია.

აუდიტორული კომპანია შპს „ა-----ის“ 2009 წლის 29 აპრილის დასკვნის შესაბამისად თბილისში პა----- ქ. #7-9 მდებარე ასაშენებელი სახლის მეორე სართულზე მდებარე 120 კვ.მ. ჩვეულებრივი მოსაპირკეთებელი სამუშაოებით დამთავრებული ბინის ასევე იმავე მისამართზე განთავსებული კაპიტალური ტიპის ავტოსადგომის ღირებულება ერთობლივად შეადგენს 231 000 ლარს.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სასამართლოს მიაჩნია, რომ სახეზეა მოპასუხეების მიმართ ზიანის მიყენებისათვის პასუხისმგებლობის დაკისრების წინაპირობები, რომლის საფუძველზეც, მოპასუხეებს სოლიდარულად უნდა დაეკისროთ 231 000 ლარის გადახდის ვალდებულება.

სასამართლოს მნიშვნელოვნად მიაჩნია იმსჯელოს სი-----ა აღ-----ის სასარჩელო მოთხოვნის ხანდაზმულობის საკითხზეც: აღსანიშნავია, რომ მოთხოვნის ხანდაზმულობის მტკიცების ტვირთი ეკისრება მოპასუხე მხარეს. მან სათანადო მტკიცებულებებით დამაჯერებლად უნდა დაასაბუთოს აღნიშნული გარემოება, ხოლო მოწინააღმდეგე მხარემ უნდა ამტკიცოს მოთხოვნის ვადაში წარდგენის, ხანდაზმულობის შეჩერების ან შეწყვეტის ფაქტი.

მოთხოვნის ხანდაზმულობა ფაქტია და არა სამართლებრივი კვალიფიკაცია, შესაბამისად, მასზე მითითებით სარჩელის უარყოფა მხოლოდ მოვალის

(მოპასუხის) უფლებაა, სამოქალაქო პროცესის შეჯიბრებითობის პრინციპიდან გამომდინარე, გამორიცხავს ამ საკითხის სასამართლოს ინიციატივით გამოკვლევას. ამრიგად, სასამართლო მოთხოვნის ხანდაზმულობას იკვლევს მხოლოდ იმ შემთხვევაში თუ მოპასუხე პირადად ან კანონით შესაგებლის წარდგენაზე უფლებამოსილი პირების მეშვეობით მოთხოვნის ხანდაზმულობის საფუძვლით სასარჩელო მოთხოვნას უარყოფს.

როგორც უკვე აღინიშნა, მოპასუხე ირ-----ა წერილობით წარმოდგენილ შესაგებელში უთითებს მოთხოვნის ხანდაზმულობის შესახებ. მისი მტკიცებით, მოსარჩელემ ზიანის შესახებ შეიტყო აღსრულების ეროვნული ბიუროს 2008 წლის 29 დეკემბრის წერილით, შესაბამისად ხანდაზმულობის ვადა ამოიწურა 3 წლის შემდეგ 2011 წლის 29 დეკემბერს.

მოცემულ შემთხვევაში მხარეთა შორის დავის სწორად გადაწყვეტისათვის განმსაზღვრელია, სწორად შეფასდეს ხანდაზმულობის შესახებ სათანადო ნორმების გამოყენების საკითხი სადავო სამართლებრივ ურთიერთობასთან მიმართებაში.

სასამართლო შენიშნავს, რომ ხანდაზმულობის ვადის სწორად გამოთვლისათვის უმნიშვნელოვანესია მისი დენის დაწყების მომენტის განსაზღვრა. ხანდაზმულობის ვადის დასაწყისი შეესაბამება დღეს, როდესაც წარმოიშვა მოთხოვნის უფლება. გარდა კანონით პირდაპირ გათვალისწინებული შემთხვევებისა, როდესაც მოთხოვნის წარმოშობის ვადის განსაზღვრა ზოგადი წესისაგან განსხვავებულია რეგულირებული, მისი წარმოშობა დაკავშირებულია მომენტთან, როდესაც პირმა გაიგო ან უნდა გაეგო უფლების დარღვევის თაობაზე.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 130-ე მუხლის თანახმად, ხანდაზმულობა იწყება მოთხოვნის წარმოშობის მომენტიდან. მოთხოვნის წარმოშობის მომენტად ჩაითვლება დრო, როცა პირმა შეიტყო ან უნდა შეეტყო უფლების დარღვევის შესახებ.

ზემოაღნიშნული ნორმის აღწერილობითი ნაწილის მითითება - როცა პირმა შეიტყო ან უნდა შეეტყო, არ შეიძლება გაგებულ იქნა იმგვარად, რომ გარემოების შეტყობა რაიმე განსაკუთრებულ ფაქტს ან მოვლენას უნდა უკავშირდებოდეს, კანონის ზემოაღნიშნული დანაწესი, პრაქტიკულად, ერთმანეთის თანმხვედრია და ორიენტირებულია კრედიტორის ობიექტურ აღქმაზე ვალდებულების დარღვევის მიმართ. ამასთანავე, მხოლოდ სუბიექტურ ფაქტორზე - უნდა შეეტყო, მხოლოდ მაშინ შეიძლება დაყრდნობა, თუ სამართლებრივი ურთიერთობის თავისებურებიდან გამომდინარე, პრაქტიკულად შეუძლებელია ობიექტური ფაქტორის განსაზღვრა.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 128-ე მუხლის თანახმად, სხვა პირისაგან

რაიმე მოქმედების შესრულების ან მოქმედებისაგან თავის შეკავების მოთხოვნის უფლებაზე ვრცელდება ხანდაზმულობა.

აღსანიშნავია, რომ სასარჩელო მოთხოვნის ხანდაზმულობის ქვეშ იგულისხმება დრო, რომლის განმავლობაშიც პირს, რომელიც მიიჩნევს, რომ მისი უფლებები დარღვეულია, შეუძლია მოითხოვოს უფლების სასამართლო წესით დაცვა. ამ ვადის გასვლა გავლენას ახდენს მატერიალური სარჩელის დაკმაყოფილებაზე. თუმცა, მატერიალური უფლება ხანდაზმულობის ვადის გასვლასთან ერთად ავტომატურად არ ქარწყლდება. ამისთვის დაინტერესებულმა პირმა სასამართლოს უნდა განუცხადოს მოთხოვნის ხანდაზმულობის შესახებ, რომლის შემოწმების გარეშე, სასამართლოს მხრიდან ისეთი მოქმედებების განხორციელება, როგორიცაა მტკიცების საგანში შემავალი ფაქტების დადგენა, აზრს კარგავს.

სამოქალაქო კოდექსის 129-ე მუხლის პირველი ნაწილის დანაწესით სახელშეკრულებო მოთხოვნების ხანდაზმულობის ვადა შეადგენს სამ წელს, ხოლო უძრავ ნივთებთან დაკავშირებული სახელშეკრულებო მოთხოვნებისა - ექვს წელს.

განსახილველ შემთხვევაში თბილისის სააღსრულებო ბიუროს 2008 წლის 29 დეკემბრის წერილით დასტურდება, რომ აღსრულების ბიუროს მიერ ჩატარებულია ყველა სააღსრულებო მოქმედება, თუმცა საქმეზე აღსრულება შეუძლებელი გახდა, ვინაიდან სააღსრულებო ფურცელში დასახელებული მისამართი ირიცხებოდა სხვა პირის საკუთრებაში. აღნიშნული დოკუმენტით ცალსახად დასტურდება, რომ მოსარჩელემ დამდგარი ზიანის და მათ შორის ზიანის მიყენებაზე პასუხისმგებელი სუბიექტის შესახებ შეიტყო 2008 წლის 29 დეკემბერს, ხოლო დარღვეული უფლების აღსადგენად სასამართლოს მომართა 2009 წლის 5 იანვარს, რაც სასარჩელო მოთხოვნას სასამართლოში წარმოდგენის დროის გათვალისწინებით ხანდაზმულად არ აქცევს.

ზემოაღწერილი მსჯელობიდან გამომდინარე სი-----ა აღ----ის სასარჩელო მოთხოვნა ხანდაზმული არაა, დასაბუთებულია და სრულად ექვემდებარება დაკმაყოფილებას.

7. საპროცესო ხარჯები

7.1. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, იმ მხარის მიერ გაღებული ხარჯების გადახდა, რომლის სასარგებლოდაც იქნა გამოტანილი გადაწყვეტილება, ეკისრება მეორე მხარეს, თუნდაც ეს მხარე გათავისუფლებული იყოს სახელმწიფო ბიუჯეტში სასამართლო ხარჯების გადახდისაგან. თუ სარჩელი დაკმაყოფილებულია ნაწილობრივ, მაშინ მოსარჩელეს ამ მუხლში აღნიშნული თანხა მიეკუთვნება სარჩელის იმ მოთხოვნის პროპორციულად, რაც სასამართლოს

გადაწყვეტილებით იქნა დაკმაყოფილებული, ხოლო მოპასუხეს - სარჩელის მოთხოვნათა იმ ნაწილის პროპორციულად, რომელზედაც მოსარჩელეს უარი ეთქვა.

განსახილველ შემთხვევაში სი—ა ალ—ის მიერ სარჩელის წარდგენიდან საბოლოო გადაწყვეტილების მიღებამდე საქმის განხილვისათვის (სახელმწიფო ბაჟის სახით) გაღებული ხარჯების ოდენობამ ჯამში შეადგინა 5550 ლარი. ვინაიდან სარჩელი დაკმაყოფილდა სრულად, მოპასუხეებს მოსარჩელის სასარგებლოდ სოლიდარულად უნდა დაეკისროთ სარჩელზე გადახდილი ბაჟი - 5550 ლარის ოდენობით.

8. უზრუნველყოფის ღონისძიებასთან დაკავშირებული საკითხები

8.1. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 199¹-ე მუხლის პირველი წინადადების თანახმად, სარჩელის მიღებაზე უარის თქმის, სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის, სარჩელის განუხილველად დატოვების ან საქმის წარმოების შეწყვეტის შემთხვევაში სასამართლო გადაწყვეტილებით (განჩინებით) აუქმებს ამ სარჩელთან დაკავშირებით გამოყენებულ უზრუნველყოფის ღონისძიებას, რაც საჩივრდება ამ გადაწყვეტილების (განჩინების) გასაჩივრებისთვის კანონით დადგენილი წესით.

ვინაიდან, სარჩელი დაკმაყოფილდა, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის ზემოაღნიშნული მუხლის თანახმად, არ არსებობს სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გაუქმების სამართლებრივი საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი

სასამართლომ იხელმძღვანელა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე, 243-244-ე, 247-249-ე, 257-ე, 364-ე, 369-ე მუხლებით და

გადაწყვიტა:

1. სი—ა ალ—ის სასარჩელო მოთხოვნა დაკმაყოფილდეს და მოპასუხეებს: ნი-

-----ს, სი—ა ალ—ის

სასარგებლოდ დაეკისროთ 231 000 ლარი.

2. მოპასუხეებს, სი-----ა ალ----ის სასარგებლოდ დაეკისროთ სარჩელზე გადახდილი საპროცესო ხარჯები - 5550 ლარი.

3. გადაწყვეტილება შეიძლება გასაჩივრდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოში დასაბუთებული გადაწყვეტილების ჩაბარებიდან 14 დღის ვადაში, სარეზოლუციო ნაწილის მე-4 პუნქტით გათვალისწინებული წესების დაცვით თბილისის საქალაქო სასამართლოს მეშვეობით;

4. გადაწყვეტილების გასაჩივრების მსურველი მხარე, თუ ის ესწრება გადაწყვეტილების გამოცხადებას ან მისთვის ცნობილია გადაწყვეტილების გამოცხადების თარიღი, ვალდებულია გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან არა უადრეს 20 და არა უგვიანეს 30 დღისა, გამოცხადდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოში და ჩაიბაროს გადაწყვეტილების ასლი. წინააღმდეგ შემთხვევაში გასაჩივრების ვადის ათვლა დაიწყება გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 30-ე დღეს. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია.

მოსამართლე
კაკაბაძე

ვლადიმერ